

человѣческото име, и за драгоценнѣтъ
вѣрѣ Христова, когато помагашъ на бѣд-
ните, и кога ся не хвалишъ и превозно-
шашъ за сторините си добрини, иначе
вѣмѣшъ никоя ползѣ. Да земешъ сира-
че, да го отхранишъ и отгледашъ, или
на наукѣ дадешъ, за да ся изобрази и
постани полезянь и на самъ-себе-си и на
цѣлото общество, то е благородно и по-
хвално дѣло: но ако го сѣкой часъ укоря-
ташъ, че му си сторилъ добро, то ще
згубишъ любовтъ и преверженосттъ
а питомицатъ си, защото това поступа-
тъ е гнусно и за мразенъ достойно: нему
доста горчивинѣтъ, дето е остало
иначе. Затова нека ти бѣде найголе-
мата радостъ, когато сторишъ нѣкое до-
бро на сиромаша, или го утѣшишъ съ
рѣчи, защото нищо друго недѣйствио
у традалецатъ толковѣ, колкото сторено-
о му добро, и утѣшителните рѣчи.

Не надѣвай ся на силѣтъ си, зашто
си человекъ, който непрестано ходишъ
по лузгавыатъ край на неизмѣримѣтъ про-
пасть, отъ когото лесно можешъ да пад-
нешъ съ главѣтъ надолу. Между добро-
дѣтельтъ и порокатъ нѣма никакво до-